

Herbert János

A Lajosbá azt mondta, hogy a Herbert János már nem fog többet iskolába jönni. Ez az évnnyitó ünnepség után volt, amikor felmentünk a tanterembe, és a Lajosbá arról beszélt nekünk, hogy össze kell szednünk magunkat, mert ez már a felső tagozat, és sokkal többet kell teljesítenünk. Lajosbának olyan haja volt, mint a Jimi Hendrixnek, és folyton rezgett, miközben beszélt. Akkor persze még nem tudtuk, hogy ki az a Hendrix, csak később derült ki, hogy a Lajosbá frizuráját róla nevezték el. Ezt a dolgot egyébként a Herbert Jánosról a végén hirdette ki, és még azt is mondta, hogy elég, ha ennyit tudunk.

A Herbert János szőke és kék szemű, az apukája menő nőgyógyász, és Volvójuk van, ami elég nagy szám. Jó tanuló, mint én, nem a legjobb, de azért elég jó. Matekból nagyon hajt, biztos neki is azt mondja az apja, hogy a matematika az ész köszőrűköve. Nem verekszik a szünetekben, ebben is olyan, mint én. Egyszer azért mégis bunyózott, pont velem, most hirtelen nem tudom, hogy miért, de tiszta vörös volt a feje, és összevissza lökdösött, én meg cukkoltam, mert az jól megy nekem. Aztán birkóztunk is, és bees-tünk a padok közé, és akkor kicsöngettek.

Nézem a Herbert János angyalarcát, ez már sokkal-sokkal később van, legalább harminc év telik el, mire újra találkozunk, és persze most egyáltalán nem birkózunk a padok között, hanem isszuk a sört a sörkertben. Herbert János kórházigazgató Amerikában. E-mailt írt, hogy hazajönné hoz-zánk, megkeresni az elveszett ifjúságát. Mi vagyunk neki a rokonai, így mondja, a régi osztály, rajtunk kívül már nincs senkije itthon. Nézem ezt az arcot, ami már nem angyalarc, mert ráncot vetett rajta a szomorúság. Kér-dezem tőle, hogy mikor szólt az apja, hogy már nem jönnek vissza. Herbert János tornáztatja a száját, csücsörít, belenézi a sörébe, és csak azután válaszol: Hegyeshalom után.

A Lajosbá sehogy se akarta megmondani, hogy miért nem jár már ve-lünk a Herbert János. Lehet, hogy ő sem tudta. A Herbert Jánost nem rúg-hatták ki, mert még egy intője se volt neki, és azt sem mondta, hogy más su-liba fog menni, pedig ezt már azért tudni szokták. A Lajosbát hiába faggat-tuk, csak ingatta a fejét, hogy most már fejezzük be, és hogy röpdolgozatot írat, ha nem hagyjuk abba. Én azért még jelentkeztem, és megkérdeztem, hogy a Herbert Jánosék disszidáltak-e, mire a Lajosbá kiabálni kezdett, hogy kitől hallottam ezt a hülyeséget. Pedig mindig azt mondja nekünk, hogy kérdésre nem illik kérdéssel válaszolni.

Kende Szabolcs

A Lajosbá azt mondta, hogy a Kende Szabolcs Szegedre költözött. Családi okok miatt, így mondta. Anyukám is ezt szokta írni az ellenőrzőmbé, hogy családi okok, ha a nagyihoz megyünk. Jó a Kende Szabolcsnak, hogy családi okok miatt nem jön iskolába. Osztályfőnökin megkérdeztük, hogy visszajön-e, mire a Lajosbá azt válaszolta, hogy majd visszajön, ha rendeződnek a dolgok. Azt persze nem mondta, hogy milyen dolgoknak kell rendeződniük. Szeged meg különben is nagyon messze van, még egyikünk sem járt ott soha, onnan nem lehet csak úgy visszajönni.

Amúgy a Kende Szabolcsot senki se szokta megverni, annyira kis töpszli. A Lajosbá szerint egyébként nem szabad ilyet mondani. Úgy kell mondani, hogy mélynövésű. Ehhez Lajosbá mindig mosolyog egy kicsit, és ilyenkor nekünk is szabad nevetni. A Kende Szabolcs szülei elváltak, és most az apukájával lakik, mert az anyukája elvitte magával a kishúgát. A Kende Szabolcs mindig felfelé ugrál, hogy hosszabbnak látszódjék, és arról beszél, hogy melyik lány szerelmes belé. Persze ez tiszta röhej, mert még a lányok is nagyobbak nála.

Azért én jóban vagyok vele, a múlt héten is felmentem hozzájuk megnézni az új Matchboxait. Be volt törve az üvegajtó, azt hittem, hogy ő csinálta, de azt mondta, hogy eljött az anyukája új pasija, hogy megverje az apukáját. Apukája persze behúzott egy hatalmasat ennek az ürgének, de akkorát, hogy maga is megtántorodott, és beleesett az üvegajtóba, és ezért az apukáját elvitte a mentő. Így mesélte a Kende Szabolcs. Ez elég félelmetes volt, egy ilyen valódi verekedés, tiszta Piedone, és megkérdeztem a Kende Szabolcstól, hogy látta-e a bunyót, de sajnos nem, apukája mesélte neki, amikor bement hozzá a kórházba. Csak azt nem értettem, hogy az anyukája pasiját miért nem vitte el a mentő.

Két év múlt el, és a Kende Szabolcs tényleg visszajött. Mesél nekünk a Tisza-parti futásokról és a lányokról, akikbe szerelmes volt Szegeden. Meg hogy vasárnap mindig halászlét ettek. Irigyeljük a Kende Szabolcsot, mert minden nap kap húsz forintot kajára, és azt vesz, amit akar. Az apukája sokat dolgozik, és nincs ideje, hogy főzzön neki. Jó szíve van a Kende Szabolcsnak, vesz nekünk is paprikás kiflit a Retek utcai tejbárban. Örülünk, hogy visszajött, és nem nevetünk rajta, hogy olyan furcsán beszél. Mondjuk, engem zavar egy kicsit, hogy egy fejfel magasabb nálam.

Krisztián Gábor

A Lajosbá azt mondta, hogy felolvassa a Krisztián Gábor fogalmazását, merthogy az kriminális. Tanulmányi sétán voltunk a Várban, és arról kellett írni. Úgy kezdődött a Krisztián Gáboré, hogy fellmentünk az halaszbastra és megetuk a Elemorzsát. Annyira röhögött mindenki, hogy a Lajosbá alig tudta tovább olvasni. A Lajosbá is mosolygott, és lehetett jelentkezni, hogy milyen hibák vannak benne, ez persze könnyű volt, és mindenki jelentkezett, aztán meg már csak bekiabáltunk. És akkor a Lajosbá egyszer csak azt mondta, hogy most már elég, és hogy ez egy akkora elégtelen a Krisztián Gábornak, hogy kilóg a naplóból.

Úgy hallom, hogy Krisztián Gábor napokig vért okádott, mielőtt meghalt. Varix-vérzés, tipikus alkoholista halál, ezt olvasom az interneten. Rákeresek a Facebookon, és meglepődve látom, hogy Krisztián Gábor pszichológiát tanít az egyetemen. Jól tartja magát, és bár szakálla van, megismerem a szemét és az orrát. Írok neki, hogy emlékszik-e rám, osztálytársak voltunk az általánosban. Hamarosan jön a válasz, hogy sajnos nem ismer engem, de az apja sokat mesélt arról, hogy mennyi barátja volt a Fillér utcai suliban.

A Krisztián Gábor az utca alján lakik egy furcsa lakásban, aminek az ablakaiból a járókelők cipőit meg az autók kerekeit lehet látni. Selejtgyerekek is hívjuk a Krisztián Gábort, mert olyan rossz tanuló, és mindig beírást kap az ellenőrzőjébe. Anyukája egyébként elég kedves, a múltkor is megkínált házmester-stanglival, amikor a leckét vittem a Krisztián Gábornak, de nem kértem belőle, mert ki tudja, hogy mi van benne. Az apját még sosem láttuk, állítólag kukás. Apukám szerint én is az leszek, ha nem tanulok. Nem merem mondani neki, de szerintem elég baró lehet a kukásautó hátuljában utazni a kis rácson, és integetni a gyerekeknek.

A Lajosbá kinyitotta a naplót, és elővette a piros tollát, és akkor a Krisztián Gábor előreszaladt az utolsó padból, és már félúton térdre vetette magát, és csúszva érkezett a katedrához, kicsit bele is ütközött, és sírva kiabálta, hogy a Lajosbá ne írja be a karót, inkább intót kér, mert azért csak a csatosszíjjal veri el az apja, de ha megint egyest visz haza, akkor beküldi a javítóintézetbe.

Vadász Eszter

Lajosbá a házi feladatot ellenőrizte. Otthon maradt a füzetem, és ezért feketepont járt. Három feketepont egy karó. A firkákat bámultam a padon, nem akartam felnézni, mert akkor biztos engem szólítanak. A négyzenés Casión lassan ugrottak a számok. Kopogás után egy őszes szakáll nézett be az ajtón. Avval a feketehajú, cingár gyerekekkel akart beszélni. Lajosbá egy pillanatra megakadt a kikérdezésében, aztán felhúzta kicsit a vállát, és intett, hogy menjek. Megúsztam a felelést, hihetetlen mázli.

Nagyon tetszik nekem a Vadász Eszter, alig merek ránézni. Persze nem mondom senkinek. A szünetben mindig üldözzük a lányokat. Nyomozunk különböző dolgok után, és a lányok gyanúsak. El kell fogni őket, és kivalatni, hogy hová rejtették. A Vadász Eszter nagyon szépen tud futni, és olyan ruganyos a lába, ezt egyébként onnan tudom, hogy direkt mindig én futok utána, de sose kapom el, mert kicsit félek, hogy mi lesz akkor. Még a haját sem merem meghúzni. Van olyan, hogy futás közben szembefordul velem, és vigyorog, aztán meg újra futni kezd. Néha rám kacsint, és az nagyon rossz, mert akkor nem tudom, hogy mit kell csinálni.

Az őszes szakáll szigorúan rezdül a folyosón. Szóval te vagy az. Kelkáposzta-főzelék szaga jön a konyha felől. Mondd csak, miért verted meg a lányomat? Én nem vertem meg. Tetszik tudni, azt játszottuk, hogy rendőrök vagyunk, ők meg a ... Aha, rendőrök. Hát idefigyelj kisöreg, mondok neked valamit. Én ifjúsági bokszoló voltam, és ha még egyszer bántod a lányomat, akkor úgy orrba verlek, hogy beszarsz. Világos? Figyelem az őszes kecskeszakállat, és félelmetesnek találom. Azt kérdeztem, hogy világos?

Lajosbá már a szöveges feladatot írta fel a táblára. Na, mi van, ne ácsorogj ott az ajtóban, mondta hátra sem nézve. Tanár úr, kérem, ez a szakállas bácsi ott kint azt mondta, hogy orrba fog engem verni. A beszarásról nem szóltam, mert azt úgysem hitték volna el. Lajosbá lassan felém fordult, és rám bökött a krétával. Jól van, most már elég legyen, ez egy pont neked való feladat. Lassan elindultam a tábla felé. A szemem sarkából láttam, hogy a Vadász Eszter rám kacsint.